

ПРОЛОГ

В един сънлив неделен следобед мъж с дълга тъмна роба стоеше пред къща на опасана с дървета улица. Не беше паркирал кола, не беше дошъл и с такси. Нито един съсед не го беше видял да върви по тротоара. Просто се появи – сякаш бе пристъпил от една сянка към следващата.

Мъжът се приближи до вратата и вдигна юмрук да почука.

В къщата Джуд седеше на килима в дневната и ядеше рибни пръчици, омекнали от микровълновата и натопени в кетчуп. Близначката ѝ Тарин дремеше на дивана, свита под одеялото и пъхнала палец в оплесканата си с плодов пунш уста. В другия край на дивана по-голямата им сестра Вивиен се взираше в телевизора. Очите ѝ с продълговати зеници не се откъсваха от анимационната мишка, която бягаше от анимационна котка. Вивиен се засмя, когато ѝ се стори, че мишката ще бъде изядена.

Виви не приличаше на другите големи сестри, но тъй като седемгодишните Джуд и Тарин бяха съвсем еднакви, с рошави кестеняви коси и сърцевидни лица, те също не приличаха на останалите. Странните очи на Виви и леко заострените връхчета на ушите ѝ според Джуд не бяха по-странни от това да бъдеш огледална версия на друг човек.

И дори понякога да забелязваше как съседските хлапета избягват Виви или как родителите ѝ говореха за нея тихо и притеснено, тя не смяташе това за особено важно. Възрастните винаги се тревожеха, все си шепнеха нещо.

Тарин се прозя и се протегна, притиснала буза в коляното на Виви.

Отвън слънцето сияеше и напичаше асфалта на алеите.

Косачки бръмчаха, деца пляскаха в басейните в задните дворове. Баща им беше в пристройката, където имаше ковачница. Майка им беше в кухнята и приготвяше хамбургери. Всичко беше скучно. Всичко беше наред.

Когато на вратата се почука, Джуд скочи да отвори. Надяваше се, че е някое от съседските момичета, което иска да играят на видео игри или да я покани да плуват след вечеря.

Високият мъж стоеше на изтривалката и се взираше в нея. Беше облечен с кафяв кожен шлифер въпреки жегата, а обувките му бяха подковани със сребро и изкънтяха кухо, когато пристъпи прага. Джуд се вгледа в засенченото му лице и потрепери.

– Мамо – извика тя. – Мааааааааааамо. Някой дойде.

Майка ѝ излезе от кухнята, като бършеше мокрите си ръце в джинсите си. Видя мъжа и пребледня.

– Върви в стаята си – каза тя изплашено на Джуд. – *Веднага!*

– Чие е това дете? – попита мъжът, като сочеше Джуд. Говореше със странен акцент. – Твое или негово?

– Ничие. – Майка ѝ дори не я погледна. – Ничие дете.

Това не беше вярно. Джуд и Тарин много приличаха на татко си. Всички така казваха. Тя направи няколко крачки към стълбите, но не искаше да остава сама в стаята си. *Виви – помисли си. – Виви ще знае кой е високият мъж. Виви ще знае какво да направим.*

Но като че ли не можеше да се накара да помръдне.

– Виждал съм много невъзможни неща – каза мъжът. – Виждал съм жълъд преди дъба. Виждал съм искрата преди огъня. Но не съм виждал такова нещо: мъртва жена да живее и дете да се роди от нищото.

Майка ѝ като че ли бе изгубила дар слово. Тялото ѝ вибрираше от напрежение. Джуд искаше да я хване за ръка и да я стисне, но не посмя.

– Не повярвах на Бейлкин, когато ми каза, че ще те открия тук – каза мъжът с по-мек глас. – Костите на смъртната жена и нероденото ѝ дете в изгорелите останки на имение то ми бяха убедителни. Знаеш ли какво е да се върнеш от битка и да откриеш, че жена ти и единственият ти наслед-

ник са мъртви? Да разбереш, че животът ти се е превърнал в пепел?

Майка ѝ поклати глава, но сякаш не за да му отговори, а за да се отърси от думите му.

Той направи крачка към нея и тя отстъпи назад. Нещо не беше наред с единия крак на високия мъж. Движеше го сковано, сякаш го болеше. Светлината тук, в преддверието, беше различна и Джуд видя странния зелен оттенък на кожата му и долните му зъби, които сякаш бяха твърде големи за устата му.

Видя и че очите му са като на Виви.

– Нямаше да бъда щастлива с теб – каза майка ѝ. – Твоят свят не е за хора като мен.

Високият мъж я гледа дълго, накрая каза:

– Ти даде обет.

Тя вирна брадичка.

– Но после се отрекох от него.

Той погледна към Джуд и изражението му стана по-студено.

– Колко струва обещанието на една смъртна жена? Мисля, че знам отговора.

Майка ѝ се обърна и когато погледна към Джуд, тя се втурна към дневната.

Тарин още спеше. Телевизорът работеше. Вивиен го гледаше с притворените си котешки очи.

– Кой дойде? – попита тя. – Чух спор.

– Един страшен мъж – каза ѝ задъхана Джуд, макар че почти не беше тичала. Сърцето ѝ бумтеше. – Трябва да отидем горе.

Не ѝ пукаше, че майка ѝ беше казала само на нея да отиде горе. Нямаше да отиде сама. Виви стана с въздишка от дивана и разтърси Тарин, която сънливо ги последва в коридора.

Когато тръгнаха към покритите с килим стъпала, Джуд видя, че баща ѝ идва от задния двор. Държеше секира – изкована така, че да прилича на онази, която бе изучавал в един музей в Исландия. Нямаше нищо чудно в това, че баща им носи секира. Той и приятелите му харесваха старите оръжия и прекарваха много време в разговори за „материална

култура“ и в скициране на идеи за фантастични остриета. Странното беше, че той държеше брадвата, сякаш щеше да...

Той замахна със секирата към високия мъж.

Баща им никога не беше посягал да удари шамар на Джуд или сестрите ѝ, дори когато направеха голяма бяля. Той не би наранил никого. Просто беше невъзможно.

И все пак. Все пак.

Секирата изсвистя покрай високия мъж и се заби в дървената врата.

Тарин издаде странен писклив звук и запуши устата си с ръце.

Високият мъж извади извито острие изпод коженото си палто. *Меч*, като от книжка с приказки. Баща им още се опитваше да измъкне секирата от рамката на вратата, когато непознатият заби меча си в корема му и натисна. Чу се пращане като чупене на съчки и животински вик. Баща им падна на килима във вестибюла, същия заради който майка им се караше, когато оставяха по него кални следи.

Килимът започна да почервенява.

Майка им изпищя. Джуд изпищя. Тарин и Виви изпищяха. Като че ли всички пищяха, освен високия мъж.

– Ела тук – каза той.

Гледаше право към Виви.

– Ти... ти... чудовище – извика майка им и тръгна към кухнята. – Той е мъртъв!

– Не бягай от мен – каза ѝ мъжът. – Не и след онова, което стори. Ако избягаш отново, кълна се, че...

Но тя бягаше. Почти беше завила по коридора, когато мечът му се заби в гърба ѝ. Тя се свлече на балатума, а ръцете ѝ събориха магнитчета от хладилника.

Въздухът се напои с миризма на кръв, като на влажен, горещ метал. Както миришеха онези телчета, с които майка им изстъргнаше тигана, когато беше много загорял.

Джуд хукна към мъжа и започна да го удря с юмруци по гърдите, риташе краката му. Дори не беше изплашена. Изобщо не знаеше какво чувства.

Мъжът не ѝ обърна никакво внимание. Просто стоеше там, дълго, сякаш не можеше да повярва какво е сторил. Ся-

каш му се искаше да върне последните пет минути. После се свлече на коляно и хвана Джуд за раменете. Притисна ръцете ѝ към тялото, за да не може да го удря, но дори не я поглеждаше.

Взираше се във Вивиен.

– Ти ми беше отнета – каза ѝ той. – Дойдох да те отведа в истинския ти дом, в Елфхейм под хълма. Там ще имаш не-сметни богатства. Там ще бъдеш сред своите.

– Не – каза Виви тихо и мрачно. – Няма да ида никъде с теб.

– Аз съм твоят баща – каза той с дрезгав глас, който се извиси като изплющяване на камшик. – Ти си моя наследница и моя кръв и ще ми се подчиниш за това и за всичко останало.

Тя не помръдна, само стисна зъби.

– Не си ѝ баща – изкрещя му Джуд.

Макар че той и Виви имаха еднакви очи, тя не можеше да повярва в това.

Мъжът я стисна още по-здраво за раменете и тя изписка тихо, но се взираше непокорно в него. Беше спечелила много състезания по втрещен поглед.

Той първи извърна очи, за да погледне разплаканата Тарин, която беше коленичила и разтърсваше майка им, сякаш искаше да я събуди. Майка им не помръдваше. И тя, и баща им бяха мъртви. Вече никога нямаше да помръднат.

– Мразя те – заяви с омраза Виви на високия мъж. – Винаги ще те мразя. Заклевам се.

Каменното изражение на мъжа не се промени.

– Въпреки това ще дойдеш с мен. Пригответи тези малки човечи. Не вземай много багаж. Ще тръгнем преди мръкване.

Вивиен вирна брадичка.

– Остави ги на мира. Щом трябва, вземи мен, но не и тях.

Той се втрещи в нея и изсумтя.

– Защищаваш сестрите си от мен, така ли? Кажете ми тогава къде искате да отидат?

Виви не отговори. Те нямаха баби и дядовци, нямаха никакви роднини. Поне доколкото знаеха.

Той отново погледна към Джуд, пусна я и се изправи.

– Те са деца на жена ми и затова са моя отговорност. Може

да съм жесток, може да съм чудовище и убиец, но не бягам от отговорностите си. Ти също не бива да бягаш от своите като най-голямата.

Години по-късно, когато се връщаше към случилото се, Джуд не успяваше да си спомни как събраха багажа. Като че ли шокът беше изтрил напълно този един час. Явно Виви някак бе успяла да намери чанти, беше сложила любимите им книжки с картинки и играчки, както и снимки, пижами, палта и блузки.

Или може би Джуд си беше събрала багажа сама. Не знаеше.

Не можеше да си представи как са го направили, докато кръвта на родителите им е изстивала на долния етаж. Не можеше да си представи какво е било и с изминаването на годините вече дори не можеше да се накара да го почувства отново. Ужасът от убийствата избледняваше с времето. Спомените ѝ за онзи ден ставаха неясни.

Един черен кон пасеше на моравата, когато излязоха от къщата. Имаше големи, топли очи. На Джуд ѝ се прииска да го прегърне през врата и да притисне мокрото си лице към копринената му грива. Преди да го стори обаче, високият мъж я метна на седлото, после и Тарин, все едно бяха багаж, а не деца. След това качи Виви зад себе си.

– Дръжте се – каза той.

Джуд и сестрите ѝ плакаха по целия път до Царството на феите.